

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **DATAWEPS s.r.o.**, se sídlem Nováčkova 401/53, Brno, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. JMK 168001/2016, sp. zn. S-JMK 152960/2016/ODOS/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 A 13/2017 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 7. 2016, č. j. ODSČ-91680/15-20, byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 10 zákona o silničním provozu), a to konkrétně zákaz zastavení a stání podle § 27 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť skutek byl ve výroku rozhodnutí vymezen dostatečně a obsahuje všechny obligatorní znaky skutkové podstaty správního deliktu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nepřezkoumatelné ani pro nedostatek odůvodnění,

neboť vycházel z fotodokumentace vyhotovené policií a správní orgány nebyly povinny se výslovně zabývat tím, zda je pozemní komunikace, na které byl správní delikt spáchán, účelovou pozemní komunikací.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl dostatečně vymezen způsob spáchání správního deliktu a ani z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem mělo dojít k porušení zákona o silničním provozu, přičemž krajský soud tyto vady posoudil v rozporu se zákonem a judikaturou. Správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily povahu pozemní komunikace, na které mělo dojít ke spáchání správního deliktu; krajský soud v rozporu se zákonem pouze odkázal na fotografie obsažené ve správním spisu, ze kterých povaha pozemní komunikace nevyplývá.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatelka namítla, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl dostatečně vymezen způsob spáchání správního deliktu. NSS se vymezením skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu zabýval v rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 - 41, v němž uvedl, že „*v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkrétními údaji obsahujícími popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).*“ Výrok prvostupňového rozhodnutí výše uvedená kritéria splňuje. Obsahuje jednoznačnou identifikaci místa a času, jakož i vymezení skutku ve spojení se subsumpcí pod příslušnou skutkovou podstatu. Popis skutku by nepochybně mohl být podrobnější, ve vztahu k porušení povinnosti vymezené v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je však popis zcela dostačující a vylučuje záměnu s jiným jednáním stěžovatelky, neboť přestupek či správní delikt podle tohoto ustanovení lze spáchat pouze

pokračování

zastavením a stáním „na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“. Krajský soud proto žalobní námitku posoudil správně jako nedůvodnou.

[8] Dále uvedla, že způsob porušení zákona o silničním provozu nevyplývá ani z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. S touto námitkou se soud neztotožňuje, neboť správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že „[p]orušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu [...] vozidlem Ford registrační značky X bylo oznamovatelem zjištěno na pozemní komunikaci Chlupova 1 v Brně dne 1. 7. 2014 v 20:07. Řidič vozidla, který není znám, neoprávněně zastavil a stál v křižovatce nebo v kratší vzdálenosti než 5 m před a za křižovatkou.“ Ačkoliv, jak namítá stěžovatelka, je citovaná část odůvodnění obsažená v narativní části, jedná se stále o odůvodnění, které je nutné vnímat jako jeden celek. Správní orgán I. stupně nadto na tuto část odůvodnění dále výslovně navázal zhodnocením, v jehož rámci konstatoval, že „[ř]idičem vozidla, který není znám, nebyla dodržena pravidla silničního provozu, jedná se o neoprávněné zastavení nebo stání vozidla...“. Rovněž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývají pochybnosti, jakým způsobem se měla stěžovatelka správního deliktu dopustit. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

[9] Závěrem stěžovatelka namítá, že se správní orgány nezabývaly povahou komunikace, na které mělo dojít ke spáchání správního deliktu, přičemž není přípustné, aby toto posouzení nahrazoval krajský soud. Krajský soud k této námitce vypočetl, v jakých případech se může jednat o účelovou komunikaci, a v bodě 13 uzavřel, že „[j]estliže dle fotografií, které procházejí správním spisem, není pochyb o tom, že vozidlo nestálo na účelové komunikaci, a zároveň jestliže žalobce v průběhu správního řízení nezpochyboval kategorii pozemních komunikací, neměl prvostupňový správní orgán ani žalovaný za povinnost zabývat se výslovně charakterem pozemní komunikace.“ Nelze proto se stěžovatelkou souhlasit, že by krajský soud dovozoval okolnosti podstatné pro správní rozhodnutí z podkladů pro rozhodnutí; krajský soud z podkladů dovedl pouze závěr, že pokud o povaze komunikace nebylo v projednávaném případě pochyb a stěžovatelka ji ve správním řízení nezpochybnila, neměly správní orgány povinnost se touto povahou výslovně zabývat. Soud s tímto posouzením souhlasí a stejně jako u předchozích námitek dodává, že ve správních rozhodnutích je křižovatka jednoznačně a nezaměnitelně identifikována, a proto nemohou vznikat žádné pochybnosti ohledně určení, zda vozidlo stálo na místní komunikaci, či na komunikaci účelové. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu